

LBRIS

We know
books

12 SECRETE

Robert Gold

Traducere:
Andreea Vrabie

NICULESCU fiction

CAPITOLUL 1

Am primit invitația la întâlnirea cu Madeline dimineața târziu. E-mailul nu avea niciun subiect, dar am știut imediat despre ce e vorba. Madeline e extrem de perseverentă.

Am stat și-am pierdut timpul toată după-amiaza. Am renunțat destul de repede la ideea că voi face vreo treabă pe ziua de azi, pentru că nu m-am putut hotărî la nimic. Și nu m-a ajutat nici faptul c-am băut trei căni de cafea în ultimele patruzeci și cinci de minute. În mare, doar am citit fluxul nesfârșit de cancanuri de pe site-ul de știri.

— Familia și-a luat un nou labrador roșcat, îi spun lui Min, care stă vizavi de mine în redacția noastră deschisă. Pun pariu cu tine c-o să-i pună numele Harry. Min ridică din sprânceană. Am încercat în repetate rânduri s-o prind într-o discuție în ultima oră, în ciuda faptului că știu că are un termen limită de respectat. Scuze, șoptesc și mă întorc la ecranul meu. Încă un cuplu de la Hollywood își anunță logodna și un jucător din Prima Ligă i-a spart capul unui coleg în vestiar. Drăguț.

În fața ochilor îmi apare o notificare de la jurnal de care chiar n-am nevoie. Mă uit spre biroul ca un acvariu al lui Madeline și-o văd gesticulând furios spre doi manageri de la marketing. Amândoi se fac mici în prezența ei. Mi-am dat

seama acum mult timp că singura modalitate să lucrezi cu cineva ca Madeline e să-i ții piept. E o lecție pe care mulți colegi încă n-au învățat-o.

— O să fii sincer cu ea? mă întreabă Min, ca și când ar putea să-mi citească gândurile.

— Întotdeauna încerc, îi răspund.

Dar Madeline a inoculat în mine propria ei determinare de a ajunge la inima poveștii. E ceva ce avem în comun acum. Și este motivul pentru care mi-e teamă să am această conversație cu ea.

— Ești singura persoană pe care o ascultă vreodată.

— Problema e că de data asta nu cred că avem cum să ajungem la vreun compromis.

Min îmi aruncă o privire plină de simpatie, apoi își pune căștile. Mă uit din nou și îi văd pe cei doi bărbați cum dispar. Hotărât, închid laptopul și mă ridic.

Prin ușa deschisă o văd pe Madeline pe scaunul de piele albă de la birou, cu privirea fixată pe ecranul din fața ei. Fără să se uite la mine, mă strigă pe nume.

— Hai, Ben, nu trage de timp.

— N-avem niciun motiv să ne certăm din cauza asta, îi spun în timp ce intru în biroul ei cu ferestre din podea până în tavan, care dau direct spre Tower Bridge.

În spatele biroului curbat din sticlă stau trei fotografii luminate de soare, făcute de Madeline, așa cum mi-a spus chiar ea de nenumărate ori. Prima este Casa Parlamentului, a doua este Casa Albă, iar a treia este propria ei casă de dincolo de parcul Richmond. Ea le numește „cele trei case ale puterii globale”, iar eu consider că glumește doar pe jumătate.

— Douăzeci și nouă punct patru milioane, spune ea, cu privirea încă în ecran. A scăzut cu aproape trei la sută și măscăricii ăia doi îmi spun să nu mă îngrijorez. Avem mai puțin de două milioane de utilizatori înaintea lui Mail Online. N-o să cădem pe locul doi pe tura mea!

Nu se așteaptă la un răspuns și nici nu-i ofer unul. În schimb, evit masa uriașă de ședință și mă așez pe scaunul din fața ei.

— Și nici nu mă cert cu nimeni, continuă ea. Știu că e o perioadă dificilă pentru tine, Ben. Cu comemorarea mamei tale din ce în ce mai aproape, cu toții ne regăsim reflectând... Are o blândețe în voce. A repetat asta și eu refuz să mă las prins în plasa ei. Mama ta ar fi atât de mândră de ceea ce-ai obținut. Acum zece ani, ni s-au frânt inimile tuturor. Doar dac-ar putea să te vadă acum! Unul dintre cei mai buni scriitori de „crime reale” din țară. A fost o călătorie aparte, Ben, un adevărat triumf în fața tragediei. E povestea ta de spus.

— De câte ori o să discutăm despre asta, răspunsul meu tot „nu” o să fie.

— Ben! Nici nu m-ai ascultat până la capăt.

— Știu ce urmărești. Și nu sunt omul tău. Scriu povești de investigație, nu lacrimogene.

— Dar nu caut o poveste amărâtă lacrimogenă. Țasta ar fi adevărul tău – emoțional, brut, eliberator și care afectează vieți. Povestea adevărată, spusă de bărbatul pe care toți cei din țara asta îl îndrăgesc foarte mult.

— Ei bine, nu mă interesează așa ceva.

— Dar pe milioane de oameni îi interesează, Ben. Madeline are tonul pe care-l are de obicei când e determinată să obțină ceea ce-și dorește: pronunță clar fiecare cuvânt. Ce s-a întâmplat cu Nick și-apoi cu moartea mamei tale... toată lumea-și

amintește. Oamenii știu cine ești și cred că au o conexiune reală cu tine. Se ridică și face înconjurul biroului, apoi se așază pe colțul de lângă mine. Nu zic că unii dintre ei nu sunt puțin duși cu pluta, dar, fie că-ți place sau nu, își imaginează că ți-au împărtășit suferința. Vor să te sprijine și, în același timp, sunt veșnic recunoscători că nu li s-a întâmplat lor. Și acum vor să citească povestea spusă cu cuvintele tale, în exclusivitate.

Madeline nu s-a temut niciodată de sinceritate. Capacitatea ei brutală de a trece direct la subiect o face să fie un jurnalist excelent. Pur și simplu dau din cap.

— Ți-am zis că nu-l scriu.

— Ben, știm amândoi c-ai s-o faci. Oricât de dureros ar fi, e o poveste prea bună ca să n-o faci.

— Dacă scriu articolul ăsta pe care-l vrei tu, eu am să-mi petrec următorul an cu oameni care bântuie pe strada mea să mă întrebe cum mă simt și să-mi spună că mă au mereu în rugăciunile lor.

— Nu sună chiar atât de rău. Au intenții bune, chiar și ăia mai ciudați.

— Rămâne tot nu, Madeline.

— Ben. Se ridică brusc, se duce la ușă și o închide, apoi se întoarce și se uită la mine. O să fiu sinceră cu tine. Ni se împuținează cititorii. Suntem puși sub presiune. Avem nevoie de o poveste grozavă.

— Tot nu o să zic. Madeline m-a prins și pe mine în vânătoarea ei nestăvilită după cititori. Însă mi-am dat repede seama că atunci când vânătoarea ajunge la ușa ta, perspectiva ți se schimbă. Nimeni nu e mai determinat să facă site-ul ăsta să reușească decât mine, îi răspund. Poveștile mele aduc mai mulți cititori decât oricare alt articol. Apoi, pentru cine știe ce motiv, cititorii ăia rămân să citească bârfele oribile pe

care le numiți voi știri. Îi strălucesc ochii un moment, iar eu cred că am terminat. Apoi își relaxează umerii. Ai spus-o cu gura ta, sunt cel mai bun jurnalist pe care-l ai, spun.

— Un premiu nu te face cel mai bun jurnalist al meu.

— Am două și sunt singurele pe care le-a primit vreodată site-ul ăsta.

— Nu suntem aici pentru premii, suntem aici pentru cititori, spune ea. Și avem nevoie de mai mult. Repede.

O simt cum își pierde răbdarea. Respir adânc. Dacă n-aș fi cunoscut-o așa de bine, mi-ar fi fost greu să cred că încearcă să mă agreseze să scriu articolul ăsta. Pentru că a crescut aproape de casa mea, știe foarte bine cât de traumatizantă a fost moartea fratelui meu, Nick, nu doar pentru familia mea, ci pentru întreaga comunitate. M-am întors și-am citit articolele pe care le-a scris ea despre eveniment. Atunci a înțeles impactul devastator pe care l-a avut asupra întregului oraș.

Îmi întorc scaunul să stau cu fața la ea în timp ce ea se mută de la ușă lângă fereastră.

— N-am s-o fac, Madeline. Trebuie să accepți asta. N-o să ai niciodată nicio idee despre cum a fost. Fața lui Nick pe toate ziarele – a mea, a mamei. N-am nicio dorință să public ultima particică din viață pe care am reușit s-o mențin privată.

Nu e răspunsul pe care-l vrea și o văd cum îi crește iritarea. Bate cu degetele pe masă. Strânge din buze, se întoarce înapoi pe scaunul ei și începe să scrie la tastatură. Când nu mai spune altceva, presupun că pot să plec și, ușurat, mă ridic. Dar chiar în momentul în care ajung la ușă, vorbește.

— Ben, te-ai gândit vreodată că dacă n-o să-l scrii tu, s-ar putea să-l scrie altcineva? Mă opresc, dar nu mă întorc spre ea. Și dacă se întâmplă, nu pot să controlez ceea ce ar putea spune.

CAPITOLUL 2

Părăsim biroul la patru după-amiaza, după ce-i spun lui Min că am nevoie de un singur pahar de băutură. Unul se transformă în două și aproape imediat încep să mă simt amețit. M-am oprit din băut acum zece ani, dar aveam nevoie de ceva să-mi liniștesc puțin furia împotriva lui Madeline. Cu toate că-i admir capacitatea unică de a ieși prima cu orice poveste, apetitul său feroce pentru cititori e, uneori, greu de înghițit. Vestea despre discuția cu Madeline s-a răspândit repede în echipă. Numărul oamenilor din grup crește și când suntem prea mulți pentru barul din oraș, ne îndreptăm spre vestul Londrei, spre restaurantul nostru preferat, Mailer's. Restaurantul, condus de un bucătar-șef foarte cunoscut din Londra, pe nume East Mailer, se află într-un depozit renovat. Eu am fost cel care le-a făcut cunoștință celor din redacție cu el. Majoritatea dintre ei nu se aventuraseră până atunci atât de departe în vestul Londrei, dar restaurantul cu mâncare excelentă, combinată cu o priveliște incredibilă asupra lacului, a câștigat o armată de admiratori.

Chiar și-atunci când nu e prezentă, Madeline tinde să domine discuțiile echipei noastre. Pe parcursul serii, sprijinul față de mine a devenit unanim, iar majoritatea colegilor sunt scandalizați de tupeul cu care mă forțează să scriu articolul.

Numai Min tace și îmi dau seama că deliberează, în timp ce noi, restul, ne aliem împotriva determinării ei de a obține cititori cu orice preț. În sfârșit, în timp ce goleşte centrul mesei de sticlele goale, mă întrebă dacă nu cumva Madeline ar putea avea dreptate. Sau măcar parțial. Ar putea cel de-al zecelea an după moartea mamei mele să fie un moment să iau o pauză și să-mi iau oportunitatea de a înțelege cu adevărat ce s-a întâmplat?

În cele mai negre momente ale mele, i-am împărtășit lui Min sentimentele mele de vinovăție; incapacitatea mea de a înțelege, chiar și atâția ani mai târziu, de ce mama a făcut ceea ce a făcut. Nimeni nu mai zice nimic. Îi promit că mă voi mai gândi. În realitate, deja știu că nu voi scrie niciodată articolul, pentru toate motivele pe care i le-am spus lui Madeline. Poate că slujba mea îmi permite să le explorez viețile altora, dar nu vreau să-mi mai experimentez niciodată propriul trecut.

Pe măsură ce seara se apropie de încheiere, iar oamenii din echipă pleacă acasă, Min și cu mine ne îndreptăm spre barul din cărămidă, să ne mai luăm un ultim pahar de băutură. Cu toate că știu deja că mâine dimineață am să regret c-am băut atât de mult, nu opun prea multă rezistență când Min încearcă să mă convingă că încă un pahar nu face mare diferență.

Așezat lângă focul aprins, co-proprietarul restaurantului, Will Andrews, zâmbește când ne vede și ne invită lângă el, făcându-i semn, în același timp, barmanului să aducă trei pahare de whisky. Acum mai mult de douăzeci de ani, Will era unul dintre cei mai apropiați prieteni de la școală ai fratelui meu. Pentru că a avut incredibil de mult succes, acum câțiva ani, Will și partenerul lui, East, au investit într-un

restaurant. Eu nu-l cunoșteam prea bine, dar Will a fost incredibil de generos față de mama, nu i-a uitat niciodată ziua de naștere și întotdeauna îi trimitea trandafiri când se mai împlinea câte un an de la moartea lui Nick.

Schimbăm câteva vorbe, iar Will și eu ne împărtășim ultimele vești. El mă întreabă de site, iar eu îi povestesc despre un articol pe care l-am publicat recent și despre cum mă chinui să-l transform într-un podcast despre „crime reale”. Apoi, îi spun despre conversația pe care-am avut-o mai devreme.

— În timp ce noi, restul, trebuie să stăm „drepti”, Ben s-a obișnuit să facă numai ce vrea, spune Min, râzând. E de departe preferatul ei.

— Nu, nu sunt, protestez. Ei bine, poate doar puțin.

— Când te-am întrebat chestia aia mai devreme, nu mă refeream că ar trebui categoric să scrii articolul, continuă ea, și desigur că asta trebuie să fie în totalitate decizia ta, dar nu-ți place când tu și cu Madeline nu vă înțelegeți.

— Sigur Madeline trebuie să înțeleagă și perspectiva lui Ben, spune Will. Este o poveste extrem de personală.

— Nu te contrazic, răspunde Min, dar cred că Ben ar trebui să profite de ocazie, nu să scrie articolul împopoțonat, ci să ducă o muncă reală de investigație. Oricât de greu mi-ar fi să spun asta, este, totuși, cel mai bun din domeniu.

— Numai Ben poate ști care e lucrul corect de făcut, spune Will. Moartea lui Claire a avut un impact uriaș asupra tuturor. Și a lui Nick, mai înainte. Dar, pentru Ben, lui i-au distrus viața. Madeline trebuie să respecte asta și să aprecieze că el și-a petrecut restul vieții încercând să revină la normal. La un moment dat, trebuie să fie în stare să pună punct.

— Dar eu am ceva de spus în asta, zic eu zâmbind, înainte să fim întrerupți de East Mailer, care ne aduce paharele.

Mă ridic să-l salut, iar el promite să ni se alătore după ce vor fi plecat toți clienții.

— Pot să te întreb ceva, spune Min, când ne reluăm conversația. Îi fac semn că da. Cum ar fi să abordezi povestea asta ca și când ar fi orice altă poveste?

— Dar nu e oricare altă poveste, tocmai asta e și ideea, intervine Will. Este povestea lui Ben. Și, oricum, după atât timp, chiar mai e realist să te aștepti să găsești ceva nou?

— Absolut – eu asta fac tot timpul, răspunde Min. Ben, știu că e dureros – mai dureros decât poate oricare dintre noi să-și imagineze – dar mai știu și că, undeva, adânc, e o parte din tine care are un milion și una de întrebări pe care e disperată să le adreseze.

— Dar nu e vorba doar despre mine, spun și mă joc cu paharul de whiskey pe care-l am în mână. Nu cred nici că e ceva ce mama ar fi vrut să fac.

De-a lungul vieții mele, mama m-a învățat că cele mai mici detalii pot face cea mai mare diferență. Pentru ea, asta însemna să mă lase să mă comport ca oricare alt adolescent; să joc fotbal, să vorbesc despre fete, să mă ascund de ea ca să dau o dușcă sau să fumez ocazionala țigară. Ea le trata pe toate în același mod în care toate mamele o fac. Nu s-a enervat niciodată și n-a încercat să mă oprească să fac ceva, oricât de copleșitoare ar fi fost dorința aia pentru ea. Nu l-a folosit niciodată pe Nick ca pe o scuză. Dacă întârziam jumătate de oră sau o oră, deși sunt sigur că trebuie s-o fi înspăimântat, n-a arătat-o niciodată – fără drame, fără reacții exagerate. După moartea ei, am avut nevoie de toată puterea și de tot sprijinul celor din jurul meu să mă pun înapoi pe

picioare. Sunt sigur că n-ar vrea să arunc toate astea la coș și să încep să sap în trecut.

— Înțeleg asta, Ben, chiar înțeleg, spune Min cu blândețe, în timp ce-și toarnă niște apă în băutură, apoi se întoarce spre mine. Dar cred că încă ai întrebări despre moartea mamei tale și cred că asta te va opri întotdeauna să i-o accepți. Nici eu nu cred că mama ta ar fi vrut asta pentru tine. Așa că, eu zic să profiți de ocazie acum, să descoperi adevărul.

— Dar s-ar putea ca Madeline nu asta să caute, răspund eu.

— Când te-a oprit pe tine asta până acum?

Zâmbesc fără să vreau.

— Ce urăsc cu adevărat este modul în care oamenii și-au făcut propriile imagini, continui. Ei cred că mama era atât de dureros de nefericită, încât pur și simplu n-a mai putut să reziste, că n-avea nimic pentru care să trăiască. Dar eu știu că nu așa a fost. Chiar și cu toate prin câte-am trecut, ea tot timpul își găsea pozitivitatea. Tot nu pot să înțeleg ce-a făcut. Cumva, a fost mai mult de-atât.

— Cum ar fi, ce, Ben, întreabă Will cu blândețe, în timp ce East ne umple din nou paharele.

Mă opresc.

— Ar fi imposibil de zis.

Când pleacă și ultimii clienți, East se așază cu noi la masă, iar conversația se mută la viața de la sat. Planurile pentru roata-carusel, ca parte din festivitățile satului, cauzează controverse.

— Directorul comitetului de organizare a amenințat că-și dă demisia, spune East. Iar oferta mea să plătesc pentru toată nenorocirea n-a fost primită exact așa cum m-aș fi așteptat. Unii membri m-au amenințat că încerc să deturnez evenimentul. Am fost ofensat până la moarte!

— Nu-l ascultați, spune Will, râzând. Îi place de moare! Când s-a oferit să găzduiască el însuși grătarul mongolez ai fi crezut că s-a oferit să meargă pe apă.

— Direct peste lacul din sat!

La oferta unui ultim pahar îmi ridic mâinile, semn că am trecut de mult de limită, iar Min spune că trebuie să fie devreme la birou mâine dimineață. East îi cheamă un taxi, iar eu decid să mă plimb pe malul râului până acasă, în Haddley.

— Aerul rece o să mă ajute să gândesc, spun în timp ce mă uit la East cum își aprinde un joint în curtea restaurantului.

— Will mă lasă să fumez doar afară în ultimul timp, răspunde el și trage din țigară în timp ce ne uităm împreună cum se îndepărtează luminile taxiului în care e Min. East își scoate bandana în carouri și, scuturându-și părul lung până la șolduri și încărunțit, îmi oferă și mie un fum.

— Nu cred că m-ar ajuta, spun, știind deja că mâine dimineață o să regret acele două pahare mari de Glenmorangie.

— Probabil c-ai dreptate.

Plecăm din curte și ne plimbăm pe lângă râu.

— Ben, continuă East, pe măsură ce lăsăm în urmă luminile restaurantului, n-am putut să nu aud mai devreme ce discutați și nu știam sigur dacă ar trebui să spun ceva sau nu...

— Spune, zic și ne oprim lângă un stâlp care luminează trotuarul.

— O cunosc de mult pe Madeline. Acum o mie de ani, era o clientă fidelă la primul meu restaurant din Richmond. Și poate fi extrem de convingătoare. Sfatul meu este să faci în continuare ce-ai făcut și până acum și să-ți vezi de viața ta. Nimeni nu câștigă nimic uitându-se în trecut.

CAPITOLUL 3

Pe măsură ce lumina dimineții pătrunde printre draperii, mă ridic în pat, fără nicio idee reală despre cât e ceasul. Mă întind spre noptiera de lângă pat, cotrobăi după telefon și vărs pe podea un pahar plin de apă. Mă tem că dacă-mi ridic capul, camera o să se învârtă, așa că, ușor, mă întorc și deschid ochii. Încă simt gustul de alcool stătut.

Cu zece ani în urmă, stăteam în același pat în timp ce mama țipa la mine pentru a treia și ultima dată să mă trezesc. Eram în al doilea an la universitatea din Manchester și mă întorsesem în vacanța de Paște acasă, în Londra, unde lucram la un site de știri din sport și îmi petreceam zilele redactând articole. Îmi luase mai puțin de o săptămână să-mi dau seama că jurnaliștii de sport nu încep munca până la prânz, termină târziu și-și petrec majoritatea timpului liber în baruri, uitându-se la fotbal. Era o rutină pe care fusesem fericit s-o adopt, așa că, dimineața, mahmur, în pat, nu mă grăbeam deloc s-o însoțesc pe mama în naveta ei matinală.

Acum, cu ochii încă închiși, vocea mamei se repetă din nou și din nou în mintea mea – frustrarea ei față de mine, supărarea din ce în ce mai mare în fața aparentei mele apatii. În drumul ei spre ușă, m-a mai strigat o dată. „Ben, nu-ți mai irosi viața în pat. Trezește-te acum!”, a strigat ea, iar eu am

auzit-o luându-și geanta înainte să trântescă ușa de la intrare în urma ei.

Acelea au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus.

În acea dimineață, mama a plecat de-acasă chiar înainte de ora opt. A mers pe drumul paralel cu Haddley Common și a continuat pe lângă marginea pădurii care trece pe lângă șina de tren. Probabil că i-a luat mai puțin de zece minute să ajungă la stația St. Marnham, pe aceeași rută pe care mergea în fiecare dimineață. De obicei, mergea până la capătul cel mai îndepărtat al stației, unde întotdeauna stătea și aștepta să se urce în ultimul vagon – singurul compartiment în care putea fi sigură c-o să găsească un loc pe scaun pentru călătoria ei de douăzeci de minute până în centrul Londrei. Dar ce-a făcut în dimineața aia... nu știu decât ce mi-a spus poliția.

Îmi făcusem micul dejun și un sandviș să îl iau la muncă și stăteam lângă o fereastră de la parter, cu cafeaua în mână, pregătindu-mă să-mi văd de zi. În timp ce mă uitam la domnul Cranfield cum lucra în grădină, o mașină de poliție a parcat în față.

Doi ofițeri au coborât din mașină și au început să meargă pe alee. Am simțit imediat un gol în stomac. Copil fiind, văzusem o grămadă de polițiști perindându-se pe la noi pe-acasă, așa că sentimentul de groază care le însoțea sosirea era extrem de familiar. După moartea lui Nick, de multe ori când vedeam polițiști mă ascundeam la etaj și mă ghemuiam în capul scării, să ascult ce îi spuneau mamei. Brusc, m-am simțit din nou ca un copil. Doar că de data asta, oricât de mult mi-aș fi dorit, n-aveam unde să mă ascund.

Când au apăsat pe sonerie am stat nemișcat, înghețat lângă fereastră, privindu-l pe domnul Cranfield cum dă cu

grebla pe lângă casă. Apoi, cum merge în dreptul treptelor de la intrare și se așază pe una, să-și dea jos cizmele de grădină. Cum le pune cu grijă lângă trepte, apoi se ridică și intră în casă.

Doar după ce-am auzit soneria a doua oară m-am mișcat. Încet, mi-am făcut drum pe hol, ezitând înainte să pun mâna pe clanță; disperat să mă apuc de viață așa cum este ea. O viață care, deja o știam cumva, începea să dispară.

Am auzit soneria a treia oară și am deschis ușa.

Se simțea o pală de vânt, iar cei doi ofițeri din fața ușii stăteau zgribuliți, fără să-și dea seama. Nici n-am așteptat să spună ceva și m-am și întors înapoi în hol, spre bucătărie. În spatele meu, polițiștii au intrat și i-am auzit închizând ușa. Tipul m-a întrebat dacă sunt domnul Benjamin Harper. Cu o notă de resemnare, i-am răspuns „da”. Știau exact cine eram.

În bucătărie, m-am așezat la vechea masă de lemn. Era o chestie uriașă care umplea aproape toată camera. După Nick, părea puțin cam mare doar pentru mine și mama, dar de-a lungul anilor, ne învățaserăm s-o folosim. Așa, când stăteam acolo, singur, mărimea ei era sufocantă.

Femeia m-a rugat să confirm că eram fiul lui Clare Harper. Mai era cineva acasă, a întrebat ea. Am dat din cap. Îl vedeam pe polițist cum se mișcă ezitant prin bucătărie, apoi cum se sprijină de teigheaua pe care stăteau vasele mele murdare. Uitasem să bag untul înapoi în frigider. Vedeai cum începe să lucească acolo unde se topea și mai era și un cuțit lăsat pe un borcan de marmeladă. Mamei nu i-ar fi plăcut deloc imaginea.

Polițista a luat un scaun și s-a întors cu fața la mine. Mi-am ridicat privirea și m-am uitat la ea pentru prima dată. Simpatia din ochii ei era o imagine pe care ajunseseam s-o detest.

M-a întrebat din nou dacă Claire Harper era mama, iar eu i-am spus că da. Apoi, dacă lucra într-un birou de pe strada Welbeck. Îmi amintesc c-am râs, un chicotit involuntar, înainte s-o simt cum mă atinge. M-am întors și l-am văzut pe ofițer cum își întoarce repede privirea de la mine la grădina din spatele casei, unde soarele primăverii ajutase iarba să crească mare. Mama își petrecuse toată săptămâna de dinainte rugându-mă s-o tund. Eu îi spuseseam să nu mă mai bată la cap.

Polițista m-a întrebat dacă mama lua metroul din stația St. Marnham. Am început să-i spun că mama lua metroul în fiecare dimineață din același loc, cum era o victimă a rutinei, cum făcea mereu aceleași lucruri, pleca mereu la aceeași oră, mergea pe jos, indiferent de vreme. Tipul a încercat să mă întrerupă, dar eu nu m-am oprit. Lucra ca manager de proiect la o companie de proiectare, întotdeauna își lua prânzul la pachet, să-l mănânce în pauza de o oră de la 12:30, și, când ajungea la birou, își făcea o cafea: acolo ar trebui să fie și acolo o vor găsi. Ofițerul m-a strâns de mână și mi-a spus pe nume.

O femeie sărise în fața trenului care se îndrepta spre stația Waterloo.

Am dat din cap, fără să spun nimic.

— Ben, credem că femeia aceea era mama ta.

M-am uitat la ofițer care se uita și el la mine și dădea ușor din cap, iar eu m-am trezit că-l imit. Auzeam ceasul care ticăia pe peretele din spatele nostru. Dintr-odată, părea oribil de zgomotos.

— Îmi pare rău, Ben, a decedat pe loc, a spus polițista. Am stat un moment în liniște, apoi ea a continuat. Știu că e mult de procesat, așa că poate ar fi bine să suni o rudă să vină să stea cu tine.

N-am spus nimic.